

прогресивні науковці, талановиті митці, найкращі військові й рідна земля. Нам нікуди тікати.

Ми не нападаємо. Ми обороняємо свій дім. Українці усвідомлюють свою єдність. І світ нас підтримує.

Контролюймо рутину, зберігаймо спокій, дихаймо глибоко й тримаймо тили. Ми переможемо в цій видимій та НЕвидимій війні.

Відбили Щастя – далі мир!

КОЛИ ОДНА ЛЮДИНА – ЯК НАРОД

«Ти знаєш, я ніколи не помічав за собою залежності від суспільства, а зараз із легкістю можу простежити корективи, які вносить війна, тільки на собі. Бо в мені зараз вирує те, що й у кожному з нас. Я ненавиджу. І страшно від того, наскільки сильно».

Я вперше побажала людям смерті. Зовсім незнайомим, проте тим, які прийшли вбивати нас. На хвилину мене навіть здушило почуття провини... Але сьогодні кажу: «Зі своєю ненавистю порозуміюся в мирний час». Такий собі аналог виразу «Подумаю про це завтра».

Мене розриває на маленькі частинки, коли бачу, як бомблять Харків, Київ... Коли балістичні ракети атакують цивільні площі. Коли розвалюються багатоповерхівки. Я плачу так, ніби це вбила мій дім. Хоча чому ніби?

Ще намагаюся докричатися до матерів білорусів, росіян. Усе ще закликаю їх виходити на мітинги. Намагаюся бути людиною, хоча після кожного вибуху стає складніше. «Хочемо ми цього чи ні, а війна об'єднує». Так, ти знаєш, брате, я розблокувала таких людей... Та що там! Я з ними розгрібала підвали. Дітям із матерями кудись треба сховатися, а чоловіча сила в тилу ніколи не завадить. Я, брате, готувалася прийняти таких людей, на яких у мирний час стільки багнюки вилила. А деякі з них сьогодні продавали з величезною знижкою молоко на базарі. Розумієш, просто в кожному мікрорайоні з'явилися свої «цигани з БТРами». І я, брате, хочу розповісти саме про це небачене єднання дітям.

Учора ракета впала в Бабин Яр. Вона вбила, окрім мертвих, ще п'ятьох живих... І це трапилося, бо «Ніколи знову!» і «Можем

повторить!» транслювалося знову й множилося... Ненависть це? Ні, це вже лють.

Любові стяг бринить за українців, і, мабуть, через неї я іще жива. Бо у вихорі почуттів зараз кожен має бути сильним. Для того, щоб перемогти.

До речі, цитати, які ви прочитали у творі, пишуть одне одному діти, яких війна дістала в 16...

Уночі з 2 на 3 березня 2022 р.

НЕ ПОСМІЙМО ЗАБУТИ

Усередині випалили все, ніби АЕС таки вибухнула. Від новин голова обертом і завжди питання німе: чому мене там нема? Провину заглушити не вийде, як би наполегливо ми не намагалися. Повітряна тривога тисне на психіку: кричу своїм не здаватися. Усе, що відбувалося хвилину тому, миттєво забуваю. Тобто, якби в мене відняли перо, я б нічого світові не сказала. Тобто, якби я дозволила собі відпустити цей плин почуттів, то ніколи б ніхто не дізнався, як катували кожного з нас, як потопали ми в постійному стресі. Як вибухали бомби, як із землею зрівняли рідні міста. Що під завалами Маріуполя вбили ще одне шестирічне дитя. Як ракета впала на облдержадміністрацію Харкова, як у ту мить померло щось всередині кожного з нас...

Оминати цей біль не можна: його треба карбувати навіки. Бо пояснювати кровну ненависть варто й цими словами. На допомогу їм наша агонія, яку за кілька хвилин видалить психіка. Тремтячі руки, утрата свідомості, холодна підлога для сну й бомбоховища... Наші діти мають знати, яке пекло влаштували нам і як ми безжально відповіли на це...

12.03.2022 р.